

עת"א (מרכז) 23228-05-25 - אורין נוי נ' שב"ס - שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים

עת"א (מרכז) 23228-05-25 - אורין נוי נ' שב"ס - שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'מחוזי מרכז
עת"א (מרכז) 23228-05-25

אורין נוי

נגד

1. שב"ס - שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

2. מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[28.09.2025]

כבוד השופטת אפרת פינק

ע"י ב"כ עוה"ד חן מאירי

פסק דין

עניינה של העתירה בהפסקת הטיפול בתרופות שקיבל העותר.

1. העותר נדון למאסר לתקופה של 3 שנים, חודש ו-15 ימים בגין הרשעתו בעבירת קשירת קשר לביצוע פשע, חבלה

חמורה, נשיאת נשק ועוד, וזאת החל מיום 12.4.24.

2. העותר עבר תאונת דרכים טרם מאסרו, ובשל שברים באמה ובירך עבר ניתוחים. בעקבות כאבים שסבל לאחר

התאונה טופל במשככי כאבים מסוג ליריקה ופרקוסט, בהתאם למרשמים שקיבל.

3. בעתירה טען בא כוח העותר, כי למרות מצבו הרפואי וכאבים עזים מהם הוא סובל, הופסק הטיפול בו באמצעות

ליריקה ופרקוסט - תרופות שקיבל קודם למאסרו, ואף המשיך לקבל בתחילת מאסרו. לטענתו, לא היתה כל הצדקה

להפסקת הטיפול, והטיפול החלופי אינו מסייע לו.

4. בתשובה טען המשיב, כי העותר מקבל טיפול בכאביו לפי המלצת רופאים מומחים, ואין כל מקום להתערב

בהמלצתם. לטענתו, העותר קיבל תרופה מסוג ליריקה באופן נקודתי טרם מאסרו. העותר קיבל תרופה מסוג

פרקוסט עם מעצרו ועד לבדיקתו על ידי אורתופד ביום 14.11.24, שסבר כי יש מקום להמיר התרופה בתרופות

אחרות ובפיזיותרפיה, אלא שהעותר מסרב לצאת לפיזיותרפיה. עוד ציין, כי ביום 4.3.25 חודש הטיפול בפרקוסט

למשך שבוע ולאחר מכן הופסק. כן הוסיף, כי העותר עדיין מטופל וניתן לו טיפול רפואי לפי התוויה רפואית בלבד.

מכאן טען כי העותר מטופל וכי יש לדחות את העתירה.

5. לאחר דיון, נוכח חוסר בהירות ביחס להפסקת הטיפול הנדון, הופנה העותר פעם נוספת לאורתופד לשם מתן

המלצות עדכניות.

בעמדה עדכנית מיום 14.8.25 ציין האורתופד שבדק את העותר, כי יש ליתן לעותר "משככי כאבים לפי הצורך",

ובעקבות שאלת הבהרה, הוסיף ביום 21.8.25, כי בשלב זה מומלץ כי ייטול אופטלגין ורוקאסט פלוס.

כן הוגשה הודעת עדכון מטעם חובש המרפאה מיום 4.9.25, לפיה "המטופל לא טופל מעולם במסגרת שב"ס בליריקה" וכי "מתן פרקוסט 10 מ"ג נעשה בטווחים קצרים בלבד, בהתאם לשיקול דעתו של רופא היחידה". בהודעת עדכון נוספת של רופאת היחידה מיום 14.9.25 צוין כי העותר קיבל מרשם לליריקה מבית חולים תל השומר, שהיה בתוקף למשך 30 ימים טרם מעצרו של העותר, ואין בתיקו מרשם קבוע לטיפול זה. כן צוין כי ההחלטה על הפסקת הטיפול בפרקוסט בטווחים קצרים התקבלה לאחר בדיקה קלינית יסודית בשילוב חוות דעת מקצועית של אורתופד מומחה.

6. באת כוח העותר אינה נכונה להסתפק בהמלצות אלו, ולטענתה, אין כל התייחסות בתגובה לטעם להפסקת הטיפול.

מכאן פסק הדין.

7. השמירה על בריאותו של האסיר, כמו גם מתן טיפול רפואי לאסיר, מוטלים על שירות בתי הסוהר, והוא מסור לשיקול דעתם של גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר (סעיף 11ב(ג)(1) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"א - 1971; סעיף 1 לפקודת נציבות 04.44.00 "הטיפול הרפואי באסיר" (22.8.23)).

8. ככלל, בית המשפט לא יחליף את שיקול הדעת הרפואי בשיקול דעתו, ולא יתערב בשיקול דעתם של גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר, אלא אם מדובר בחריגה ממשית ממתחם הסבירות. עם זאת, על רופא שירות בתי הסוהר המורה על הפסקת טיפול שאסיר קיבל קודם למאסרו לוודא כי האסיר כבר אינו זקוק לתרופה, ולחלופין להבטיח כי הוא מקבל תרופה חלופית, שיש בה כדי לספק מזור לכאביו. יש גם לוודא כי הרופא המקבל החלטה בעניין הפסקת תרופה יהיה בעל מומחיות רלוונטית. יתר על כן, יש לנמק ההחלטה בדבר הפסקת הטיפול.

9. במקרה הנדון, אין מחלוקת כי העותר עבר, טרם מעצרו, ניתוחים שהצריכו טיפול במשככי כאבים. עם זאת, האורתופד מטעם שירות בתי הסוהר החליט כי העותר אינו זקוק לטיפול שקיבל העותר קודם למאסרו בתרופות מסוג ליריקה ופרקוסט, ושיש להמירו בטיפול בתרופות אחרות לשיכון כאבים, למעט במהלך תקופות נקובות בהן קיבל העותר טיפול נקודתי בפרקוסט גם בתקופת מאסרו.

10. כבר עמדתי, לא אחת, על הצורך לנמק החלטות בדבר הפסקת טיפול שקיבל אסיר קודם למאסרו. תחילה, לא הבהיר הרופא כלל אם החליט על הפסקת הטיפול, שכן הוראותיו היו עמומות, ועניין בהמשך קבלת טיפול במשככי כאבים, ללא פירוט סוגם. לאחר שהתבקש, הבהיר מהם משככי הכאבים המומלצים, אולם גם לאחר הבהרה זו לא נימק האורתופד ההחלטה כדבעי. מטעם זה, ביקשתי מהאורתופד המטפל להוסיף ולנמק החלטתו. בהמשך לכך, הוגשו לבית המשפט הודעות עדכון מטעם חובש המרפאה ובהמשך רופאת בית הסוהר. בשתי הודעות אלו צוין כי העותר לא קיבל תרופה מסוג ליריקה מאז נכנס לשירות בתי הסוהר, וכי העותר קיבל טיפול נקודתי בפרקוסט מעת לעת, ומכאן כי לא מדובר בהפסקת טיפול. כן צוין שמדובר בתרופות נרקוטיות ממכרות, שאין לצרוך אותן במשך תקופה ממושכת - ומכאן שהן הומרו בתרופות אחרות שאינן ממכרות.

11. הגם שהתשובות ניתנו לבית המשפט טיפין טיפין - תחילה ניתנו תשובות עמומות ללא הנמקה ובהמשך תוך התעלמות מהדרישה כי דווקא אורתופד ינמק ההחלטה - התשובה שניתנה בסופו של יום על ידי רופאת שירות בתי הסוהר מניחה את הדעת. עולה מתשובה זו כי העותר אינו מקבל את התרופות שהוא דורש בשל היותן תרופות ממכרות, וכי הטיפול בתרופות מעין אלו הוא לעולם נקודתי ולא ממושך. יתר על כן, העותר לא הניח תשתית מספקת לפיה קיבל טיפול ממושך בתרופות נרקוטיות קודם למעצרו, אלא אך במשך תקופה נקובה. למעשה, העמדה לפיה אין ליתן טיפול ממושך בתרופות נרקוטיות היא עמדה מקובלת, המועלית חדשות לבקרים על ידי רופאים מטפלים בעתירות מעין אלו.

12. לאור כל האמור, אינני סבורה שנפל פגם בשיקול הדעת הרפואי המחייב התערבות בית המשפט. לפיכך, אני מורה על דחיית העתירה. ככל שהעותר ימציא חוות דעת מומחה לפיה הוא זקוק לתרופות שהוא מבקש, ישוב המשיב וישקול בקשתו.

פסק הדין יומצא לצדדים.

ניתן היום, ו' תשרי תשפ"ו, 28 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.